

РЕШЕНИЕ

№ 11962

гр. София, 29.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 77 СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ИВАНКА П. БОЛГУРОВА

при участието на секретаря НАДЯ СТ. ТОДОРОВА
като разгледа докладваното от ИВАНКА П. БОЛГУРОВА Гражданско дело
№ 20211110166281 по описа за 2021 година

Предявени са обективно съединени иски с правно основание чл. 405 ал. 1, вр. чл. 384, ал. 2 КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът ФИРМА твърди, че има качеството лизингополучател на л.а. марка, модел, с рег. №..... и респективно – правата на застрахован по смисъла на чл. 384, ал.2 КЗ по сключен застрахователен договор с ответника „Каско“ с полица №0307X0008227 със срок на застрахователното покритие от 05.12.2020г. до 04.12.2021г. Излага доводи, че на 19.09.2021г. около 13:30 часа управителят на ищцовото дружество Г. Б. е паркирал л.а. марка, модел, с рег. № на паркинг на КИМ „П.“, като около 15:00 часа той и един пътник се качват в автомобила откъм задната страна и потеглили. Твърди, че след около един час шофиране датчик на автомобила е индикирал, че има повреда на преден десен фар. Пояснява, че след като оглежда автомобила, Г. Б. установява, че предният десен фар е счупен, а капакът и преден десен калник са деформирани вследствие на удар. Поддържа, че лекият автомобил е бил в пълна изправност при паркирането му, а по време на движение не е имало какъвто и да е удар, поради което счита, че щетите на автомобила са настъпили вследствие на удар, докато е бил паркиран. Излага доводи, че на 20.09.2021г. е уведомил застрахователя за събитието, като на 29.09.2021г. бил извършен оглед на автомобила, изготвени са фотоалбум и опис – заключение по щета, в който подробно били описани увредените детайли. Твърди, че на 19.10.2021г. застрахователят постановил отказ за изплащане на застрахователно обезщетение, като се е позовал на т.14.8 от Общите условия за застраховка „Каско“ на МПС, Глава IV – „заблуда на застрахователя чрез предоставяне на неверни данни за застрахованото МПС или за

застрахователното събитие“. Моли съда да осъди ответника да му заплати сумата от 19 472,63 лв., представляваща дължимо застрахователно обезщетение по застраховка „Каско“ за вреди на л.а. марка, модел, с рег. №, настъпили на 19.09.2021г., ведно със законната лихва, считано от предявяване на иска – 22.11.2021г. до окончателното плащане, както и сумата от 351,59 лв. – лихва за забава за периода от 19.09.2021г. до 21.11.2021г. Претендира разноски.

Ответникът ФИРМА в срока по чл. 131 ГПК е депозирал отговор на исковата молба, с който оспорва исковете. Излага доводи, че ищецът в качеството си на застраховано лице е нарушил задълженията си по т.14.8 от Общите условия за застраховка „Каско“ на МПС, като е декларирал неверни данни за настъпване на събитието. Твърди, че щетите по л.а. марка, модел, с рег. № не са настъпили по описания в уведомлението за щета начин – докато автомобилът е бил паркиран, а са настъпили в движение със скорост около 35 км/ч, като видът и характерът на уврежданията в предната част на автомобила сочат, че са получени при удар с меко тяло, най-вероятно – вследствие на сблъсък с животно, т.е. при различен от описания в уведомлението за щета механизъм и място на настъпване на събитието. Поддържа, че неизпълнението на задължението за коректно деклариране на обстоятелствата, които имат значение за квалификацията на събитието като покрит риск е значително, с оглед интереса на застрахователя, тъй като препятства възможността същият да определи дали събитието съставлява покрит риск и съответно – размера на обезщетението. Оспорва причинната връзка между твърдяното от ищеца събитие и претендираните вреди, както и размера на вредите. Моли съда да отхвърли предявените искове. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

По делото е представен договор за финансов лизинг №183917935501 от 03.12.2018г., от съдържанието на който се установява, че ФИРМА в качеството си на лизингодател се задължило да придобие от посочен от ФИРМА /лизингополучател/ доставчик автомобил марка, модел, който да предостави на последния за временно възмездно ползване срещу заплащане на лизингови вноски в определен от страните размер. Описаният автомобил с рег. №..... е застрахован при ответното застрахователно дружество по договор за имуществена застраховка „Каско и злополука“, клауза „П“ – пълно каско и автомобилен асистанс за чужбина, сключен при приети от ищеца Общи условия, обективизиран в застрахователна полица №0307X0008227 от 26.11.2020г. със срок на застрахователно покритие от 05.12.2020г. до 04.12.2021г.

Видно от чл. 12, вр. чл.10 и чл.8.3 от представените по делото Общи условия, при

сключен договор за застраховка по клауза „П“ – пълно автокасско ответното дружество се е задължило да покрие пълна загуба или частична щета на застраховното МПС, причинени от всички рискове в клаузи „М“-Минимално Каско, „Ч“ – Частично Каско и „К“ – Кражба, в това число и пълна загуба или частична щета на застрахованото МПС от друго пътно превозно средство, животно или предмет, докато застрахованото МПС е било паркирано, както и авария, произлязла от сблъскване на МПС помежду им или с други подвижни или неподвижни предмети, от удар с хора и животни и препятствия по пътното платно като земни, скални маси и др. В чл. 14.8 от раздел IV на Общите условия е изрично предвидено, че застрахователят не покрива щети, причинени при заблуда на ответното дружество чрез предоставяне на неверни данни за застрахованото МПС или застрахователното събитие, като липсата на задължение за плащане на застрахователно обезщетение при реализиране на посочената хипотеза е потвърдена и в чл. 90.2 от ОУ. За застрахования са уговорени и задължения да пази и ползва застрахованото МПС с грижата на добър стопанин и да го поддържа със същата грижа в добро техническо състояние, да спазва стриктно правилата за движение, съгласно ЗДвП и подзаконовите актове по прилагането му, както и да уведоми писмено застрахователя за настъпване на застрахователното събитие, като изложи всички обстоятелства за настъпването, които са му известни. Като санкция за неизпълнение на същите в чл. 61 от Общите условия е предвидена възможността на застрахователя да намали или откаже плащането на застрахователно обезщетение.

Със заявление за изплащане на обезщетение за вреди на МПС, във връзка с което е образувана преписка по щета №23021030100393/20.09.2021г. в ответното дружество, застрахователят е уведомен за настъпило на 19.07.2021г. около 13:30-15:00 часа на паркинг на КИМ П. застрахователно събитие при твърдения, че водачът на автомобила паркирал същия на паркинга и след като потеглил отново в района на гр. П. в автомобила се показала аларма за предните фарове. Когато спрял за проверка на светлините, водачът установил следните щети: счупена предна решетка, счупен преден десен фар, деформиран преден капак, деформиран страничен калник, счупен пластмасов спойлер, отделена странична лайстна, както и щети по страничното огледало.

При извършен опис на щетите от 20.09.2021г. ответникът е констатирал увреждания по решетката на радиатор, предния капак и предната броня, стъклото на десния фар, дясната бленда на фар мъгла, дясната декоративна лайстна предна броня, предния десен калник, предпазната лайстна на преден десен калник и лявото външно огледало.

С възлагателно писмо от 27.09.2021г. на автосервиз ФИРМА е възложено от страна на застрахователя извършване на диагностика и на допълнителен оглед на процесния автомобил, като за извършването на диагностиката и ремонта за отстраняване на произлезлите за МПС с рег. № щети, автосервизът е издал фактури

№0007059897 от 19.10.2021г., №***** от 04.11.2021г. и №0007060115 от 04.11.2021г. за сумата общо 19 459,43 лв.

От представения по делото протокол за диагностика на автомобил с рег. №....., извършена от ФИРМА, се установява, че са регистрирани грешки, изразяващи се в изгубена комуникация с мотора за контрол на нивото на лъча на предния десен фар, с модул „В“ на управлението на фаровете и с AHS EDU RH модул, както и че на 19.09.2021г. в 14:41:18 часа са отчетени резки натискания на спирачния педал, а в 14:41:23 часа – среден или по-силен входен сигнал от педала за подаване на газ непосредствено след включване на D или R, както и че воланът е бил отклонен на 6 градуса, а скоростта на предното дясно колело е била 35 км/ч, а на предното ляво колело – 35,71 км/ч.

По делото е представено и становище от началника на „Технически отдел“ в ФИРМА, с което същият твърди, че в резултат на извършената диагностика на процесния автомобил, се установява, че са регистрирани грешки в електронните блокове на МПС-то, като по време на настъпване на застрахователното събитие то се е движило със скорост от около 35 км/ч в дясна крива/ляво колело с 35,71 км/ч, дясно колело с 35,66 км/ч и в момент на положително ускорение.

С писмо изх. №100-4844/19.10.2021г. на основание чл.14.8 от Общите условия застрахователят е отказал да изплати застрахователно обезщетение за процесното ПТП, като е посочил, че констатираните увреждания не съответстват на описания механизъм на настъпване на произшествието – в паркирано състояние. За приключването на образуваната в ответното дружество преписка по щета №23021030100393 от 20.09.2021г. с отказ за изплащане на застрахователно обезщетение за настъпило на 19.09.2021г. застрахователно събитие е съставен и доклад/0000129748.

По делото са събрани гласни доказателствени средства чрез разпит на свидетеля Силвия Василева Василева, от които се установява, че в деня на настъпване на процесното ПТП – 19.09.2021г., същата е пътувала в процесния автомобил, като потеглила от гр. П. заедно с управителя на ищцовото дружество. Пристигнали на П., където оставили МПС-то на голям паркинг, на който имало много паркирани превозни средства. След като се разхождали в продължение на около час-час и половина се върнали при процесния автомобил, качили се отзад и потеглили обратно към гр. П., като автомобилът тръгнал безпрепятствено. Малко преди да стигнат до града на таблото светнал сигнал, че фаровете дават грешка, като предупреждението било изписано на английски език. Не си спомня да е имало звуков сигнал. Свидетелят твърди, че водачът казал, че има проблем с фаровете. Споделя, че когато спрели в града, установили, че автомобилът е ударен от дясната страна и бил като смачкан. Предният десен фар бил ударен, както и маската отдолу. Олющено било и лявото външно огледало. Отрича да се оглеждали автомобила при тръгване от П..

Разпитан по делото е и свидетелят Св. Н. К. – експерт, участвал в ликвидационната преписка по щетата, при изготвяне на диагностичен протокол за процесния автомобил. Свидетелят К. излага, че при изготвянето на протокола е установил обстоятелства, записани в паметта на автомобила, а именно, че на 19.09.2021г. около 14:40 часа МПС-то се е движило със скорост около 71 км/ч, след което е започнал интензивен процес по спиране чрез натискане на педала на спирачките, като скоростта е намаляла до 38 км/ч, както и че при скорост от 25 км/ч системата е записала рязко отклонение на волана наляво. Допълва, че 2-3 секунди след пълното спиране е включена задната предавка и автомобилът е започнал да се движи назад, което е отразено и в протокола. Признава, че останалите казани от него неща не са отразени там. Свидетелят посочва, че в протокола е записана и грешка в десния фар, възникнала вследствие уврежданията по него. Пояснява, че грешката е относно функционирането на моторчето за светлината на фара. Смята, че процесните увреждания са възникнали при движение, тъй като са налице такива и ниско долу в предната част. Предполага, че щетите по огледалото са произлезли при рязкото отклоняване на волана наляво. Допълва, че използваната диагностика е лицензирана от производителя и съдържа информация, заложена от него. След преценка по реда на чл. 172 ГПК съдът кредитира показанията на свидетеля К. като логични и кореспондиращи със събрания по делото доказателствен материал.

За изясняване на спора по делото е допусната САТЕ, видно от заключението на която към 20.09.2021г. процесният автомобил е бил на 2г, 9м. и 17 дни, като ремонтът за възстановяване на щетите, произлезли от процесното ПТП е извършен от оторизиран сервиз на марката ФИРМА, съгласно изискванията на ОУ на ответника, и възлиза на 19 472,63 лв. Изяснява се, че пазарната стойност на МПС-то преди настъпване на застрахователното събитие е била 103 925 лв., а след окончателното възстановяване на щетите по същия – 102 546 лв., което се потвърждава и от заключението на допуснатата по делото повторна САТЕ. От последното се установява, че липсват драскотини по автомобила, поради което процесните увреждания не са настъпили вследствие съприкосновение с друго МПС, а по време на движение, като вероятно са получени при удар на животно на пътя. В тази насока са и данните, получени при извършената диагностика на автомобила. Вещото лице посочва, че при извършената диагностика са констатирани регистрирани грешки в електронните блокове, когато автомобилът е бил на 162 690 км. на 19.09.2021г., 14:41 часа. Грешките са регистрирани по време на движение на превозното средство в десен завой. В съдебно заседание експертът допълва, че в протокола за извършена диагностика са отразени данни за рязко натискане на спирачния педал, което от своя страна кореспондира с показанията на свидетеля К.. Пояснява, че единственият начин щетите да са произлезли, докато автомобилът е бил в покой, в паркирано състояние, е да е имало спрял камион и някой да хвърля от него нещо меко. Подчертава, че ударът е настъпил при съприкосновение с нещо меко, като например по-голямо животно – кон,

елен. Блъснатото животно е било високо, като вследствие на удара с краката си е счупило решетката. В съдебно заседание вещото лице С. пояснява, че животното трябва да е с височина около 60-80 см. Заявява, че няма информация за останали следи от животни по автомобила. Така описаният механизъм на настъпване произшествието се потвърждава и от констатациите на вещите лица по приетата по делото тройна САТЕ, според които характерът на повредите (нагъване без задириания), локализацията им, както и необходимата висока енергия за предизвикването им, индикират сблъсък с животно по време на движение. Отхвърлена е възможността процесните щети да са настъпили в паркирано състояние при удар от друг лек или товарен автомобил, доколкото повредата на предния капак е навътре и не е в най-изпъкналата част, съответно липсват задириания, като посоченото се потвърждава и от вещото лице Д. в съдебно заседание. При разпита си същият заявява, че е невъзможно твърдените грешки на фаровете в електронните табла да са регистрирани при движение, а самите щети да са настъпили по-рано в паркирано състояние. Вещите лица изясняват и че ако се допусне, че превозното средство е било паркирано при реализиране на ПТП, анализът на настъпилите щети води до извод за повече от един сблъсък – нанеслото удара МПС е извършило много сложна маневра или са се случили два различни удара в относително кратък интервал от време. В съдебно заседание експертът Й. твърди, че ПТП е настъпило вследствие съприкосновение с високо животно, като торсът му се е завъртял към предния капак, а краката му са подбутнали бронята, поради което и не са оставили следи по нея. Потвърждава, че анализът на материалите по делото, води до извод, че уврежданията са получени при удар по време на движение. Посочва, че могат да бъдат получени вследствие товаро-разтоварителни дейности, но при незачитане показателните на датчиците на автомобила.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, достигна до следните правни изводи:

По иска по чл. 405 ал. 1, вр. чл. 384, ал. 2 КЗ:

За основателността на иска в тежест на ищеца е докаже в кумулативност следните предпоставки: съществуване на валидно **застрахователно правоотношение между собственика** на л.а. марка, модел, с рег. № **и ответника**; настъпване в срока на застрахователното покритие на **застрахователно събитие**, за което застрахователят **носи риска, причинна връзка** между застрахователното събитие и настъпилите вреди, **размер** на вредите, както и че между ищеца и собственика на увредения автомобил е сключен договор за лизинг, по който ищецът има качеството на лизингополучател.

В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да докаже положителния факт на погасяване на дълга.

С Определение №1406 от 18.01.2022г. като безспорни и ненуждаещи се от

доказване са отделени: наличието на валидно към датата на събитието правоотношение между страните по силата на договор за застраховане „Каско“ при Общи условия, по което ищецът има качеството застрахован и правоимащ по отношение застрахователното обезщетение; деклариране от страна на застрахования на настъпване на вредите по описания в исковата молба начин; отказ на ответника да заплати застрахователно обезщетение. Тези обстоятелства се установяват и от събраните по делото писмени доказателства – договор за финансов лизинг №183917935501/03.12.2018г., застрахователна полица №0307X0008227 от 26.11.2020г., заявление за изплащане на обезщетение за вреди на МПС от 20.09.2021г., доклад/0000129748 и писмо изх. №100-4844/19.10.2021г.

Между страните не е спорно и че на 19.09.2021г. е настъпило застрахователно събитие, вследствие на което са произлезли процесните вреди за застрахованото при ответника МПС. Съдът приема, че датата 19.07.2021г., отразена в Заявлението за изплащане на обезщетение за вреди на МПС от 20.09.2021г. като дата на настъпване на събитието, е посочена в резултат на допусната техническа грешка от страна на заявителя. Индиция за това, че коректната дата на настъпване на застрахователното събитие е 19.09.2021г. представлява и изрично посочената такава от застрахователя в кореспонденцията му с ищеца, както и в съставения доклад за приключването на преписката, образувана при него във връзка с щета №23021030100393 от 20.09.2021г.

С оглед на това спорът в настоящото производство се концентрира върху наличието на основание за застрахователя да откаже плащане на застрахователно обезщетение.

На първо място следва да се посочи, че договорната клауза, на която ответникът се позовава – чл.14.8 от ОУ, не регламентира застрахователен риск, изключен от обхвата на застрахователно покритие, а урежда конкретно основание за отказ за плащане на застрахователно обезщетение, а именно предоставяне на неверни данни за застрахованото МПС или за застрахователното събитие.

Правото на застрахователя по чл. 408, ал. 1, т. 3 КЗ, аналогична на чл. 211, т. 2 КЗ (отм.) да откаже изплащане на застрахователно обезщетение поради неизпълнение на задължение на застрахования, произтичащо от застрахователния договор, е обусловено от установяването на причинна връзка между неизпълнението на задължението и настъпилото застрахователно събитие, съответно препятстване на доказването на обстоятелствата, при които е настъпило, респективно възможността да бъдат предотвратени вредите от същото – в този смисъл *Решение № 49/29.07.2013 г. по т. д. № 840/2012 г. по описа на ВКС, Т. К., I т.о., решение № 79/29.06.2012 г. по т. д. № 802/2011 г., II т. о. ВКС, решение № 49 от 29.07.2013 г. на ВКС по т. д. № 840/2012 г., I Т. О., решение № 102/02.10.2012 г. по т. д. № 615/2011 г. II Т. О. на ВКС и др.* С оглед на това, на преценка подлежат фактът на неизпълнение на задължението на

застрахования, произтичащо от закона, от договора и/или от общите условия, както и дали това неизпълнение е значително с оглед интереса на застрахователя, т.е. такова по вид и характер задължение, което въздейства пряко върху размера на риска, върху обема на произлезлите от събитието вреди или възможността те да бъдат доказани – в този смисъл *Решение № 173 от 22.11.2013г. на ВКС по т. д. № 727/2012г., II т.о., и решение № 207 от 13.01.2017 г. на ВКС по т. д. № 3394/2015 г., II т.о.*

Съдът намира, че от събраните по делото доказателства се установява, че от страна на ищеца не са изпълнени задълженията, предвидени в неоспорените от него Общи Условия към застрахователния договор, които го обвързват на основание чл.384, ал.1 КЗ, а именно при настъпване на застрахователно събитие да предостави на застрахователя достоверни данни по отношение на обстоятелствата и механизма на неговото осъществяване.

От приетите по делото САТЕ, които, преценени по реда на чл. 202 ГПК, съдът кредитира като обективно и компетентно изготвени, се установява, че макар теоретично да е възможно процесните щети да са настъпили вследствие на товаро-разтоварителни дейности на меки предмети от товарен автомобил, докато превозното средство е било паркирано, то практически подобна хипотеза е невъзможна. Съгласно твърденията на ищеца, уврежданията са настъпили при отсъствието на водача на автомобила, докато е бил паркиран, а са констатирани едва когато на таблото на процесното МПС е отразен сигнал за проблем с фаровете. Посоченото се опровергава от заявеното от вещото лице Д. в съдебно заседание, а именно, че е невъзможно твърдяната от ищеца и отразена в протокола за диагностика грешка във фаровете да е получена в момент, предхождащ настъпването на процесните увреждания. Изложеното се потвърждава и от неоспореното експертно заключение по тройната САТЕ, съгласно което грешките при повредата на фара, изрязващи се в изгубена комуникация с мотора за контрол на нивото на лъча на предния десен фар и с модул „В“ на управлението на фаровете са регистрирани при движение на МПС с 35-36 км/ч в завой на 6 градуса и са настъпили в момента на реализиране на ПТП. В тази връзка, следва да се посочи и че съдът не кредитира показанията на свидетеля Василева, доколкото същите не кореспондират с останалия събран по делото доказателствен материал и предвид противоречието на същите с описаната фактическа обстановка в Заявлението за изплащане на застрахователно обезщетение, в което е посочено, че сигналът за регистрирания проблем с фаровете е бил звуков – аларма. Твърденият от ищеца механизъм на ПТП не се подкрепя и от заключенията на допуснатите по делото САТЕ. Напротив, в експертните заключения липсват противоречия относно механизма, като експертите единодушно констатираат, че уврежданията не биха могли да се получат вследствие сблъсък с друго превозно средство, отричат възможността същите да са настъпили в паркирано състояние, като считат, че представляват резултат от допускане на съпрокосновение с животно по време на движение на автомобила. Ето защо, съдът

намира, че описаният в исковата молба механизъм се различава напълно от действителния такъв, като процесните щети са настъпили по време на движение на автомобила.

С оглед на това следва да се съобрази, че точното установяване на времето, мястото и механизма на причиняването на вредите на застрахованото имущество е от съществено значение за преценката за наличие или липса на основание за заплащане на застрахователно обезщетение. Достоверността на предоставената от застрахования информация дава възможност на застрахователя да прецени възникнало ли е право на застрахователно обезщетение и налице ли са клаузите от Общите условия за неговото намаляване или отказ от изплащане. Укриването на достоверна информация или излагането на недостоверна информация от застрахования препятства застрахователя да установи обхвата, размера на вредите и обстоятелствата, при които те са настъпили. Доколкото щетите очевидно са настъпили по време на движение на автомобила, непредоставянето на достоверна информация лишава в конкретния случай застрахователя от възможността да откаже плащане на редица посочени основания в ОУ на ищеца, напр. в чл.14.9 от ОУ – при управление на МПС след употреба и/или под въздействие на алкохол и/или други упойващи вещества, както и при напускане на ПТП или осуетяване проба за алкохол. От друга страна, доколкото щетите са настъпили най-вероятно по време на движение при сблъсък с животно, липсата на точно деклариране на информацията относно процесното ПТП лишава застрахователя от евентуалната възможност да се суброгира в правата на застрахования срещу причинителя на вредата след изплащане на застрахователното обезщетение в хипотезите на чл.410, ал.1 КЗ – например срещу собственика на животно, като задължението на застрахования за съдействие на застрахователя да упражни регресните си права спрямо причинителя на вредата е изрично регламентирано в нормата на чл.410, ал.3 КЗ. Следва да се посочи, че застрахователят не следва нито да твърди, нито да доказва подобни обстоятелства – същият практически е лишен от възможността да проведе такова доказване предвид невярното деклариране от застрахования. Посоченото обаче води до несъмнен извод, че самото изпълнение на задължението по застрахователния договор за предоставяне на верни данни за застрахователното събитие от страна на застрахования е значително с оглед интереса на застрахователя, особено в конкретния случай, при който застрахователното събитие е настъпило по напълно различен механизъм от посочения от застрахования.

С оглед изложеното и доколкото допуснато от страна на ищеца изпълнение по застрахователния договор препятства доказването на действително претърпените вследствие на произшествието вреди, съдът намира, че са налице предпоставките по чл. 408, ал.1, т.3 КЗ за отказ от страна на застрахователя да заплати застрахователно обезщетение. Предвид законосъобразността на извършения от ответника отказ, то ищцовата претенция следва да бъде отхвърлена като напълно неоснователна.

По иска по чл. 86, ал.1 ЗЗД:

За основателността на иска в тежест на ищеца е да докаже възникването на главното парично задължение, настъпването на неговата изискуемост, както и размера на обезщетението за забава в размер на законната лихва.

Съдът не формира правни изводи за наличие на главен дълг, поради което искът за заплащане на лихва за забава върху главницата следва да бъде отхвърлен.

По разноските:

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК право на разноски има ответникът в размер от 400 лв. – за депозит за вещо лице и юрисконсултско възнаграждение, определено от съда по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от ФИРМА, ЕИК, срещу ФИРМА, ЕИК, искове с правно основание чл. 405 ал. 1, вр. чл. 384, ал. 2 КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от **19 472,63лв.**, представляваща застрахователно обезщетение по застраховка „Каско“, обективизирана в полица №0307X0008227, със срок на застрахователното покритие от 05.12.2020г. до 04.12.2021г., за вреди на л.а. марка, модел с рег. №, настъпили на 19.09.2021г., по щета № 23021030100393, както и за сумата от **351,59 лв.**, представляваща лихва за забава за периода от 19.09.2021г. до 21.11.2021г.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ФИРМА, ЕИК, да заплати на ФИРМА, ЕИК, сумата от **400 лв.** разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____